

Bijdragen Jutta Eilander voor de studiedag 'Katholieken op weg naar Verzoening'

Utrecht, 9 november 2012

Goedemiddag. Graag wil ik mijzelf aan u voorstellen. Ik ben Jutta Eilander, 31 jaar, student aan het oud-katholiek seminarie, net afgestudeerd theoloog, getrouwd, moeder van een, bijna twee, kinderen, tot drie jaar terug werkzaam op een gesloten afdeling in de psychiatrie en nu werkzaam als landelijk jongerenpastor voor de oud-katholieke kerk Nederland.

Is dat allemaal belangrijk om te vertellen? Ja, in mijn idee wel, want het heeft alles te maken met het onderwerp van dit onderdeel van deze dag, namelijk ambt en roeping.

Roeping is iets wat naar mijn idee op veel verschillende manieren in je leven voorkomt. Had ik een roeping om Sociaal Pedagogische Hulpverlening te studeren en in de psychiatrie te gaan werken? Ja, het was iets wat op dat moment mijn weg was, waarin ik mijn talenten, om goed te luisteren, rustig te blijven, mensen te kalmeren en vooral; mensen hun verhaal te laten vertellen en ze als mens, niet als zieke, te behandelen, kon inzetten en aanscherpen.

Had ik een roeping om theologie te gaan studeren? Ja, het bood me de kans om mijn talenten om te leren, om na te denken, om te reflecteren op geloof en wetenschap en hoe dit in mijn leven en dat van anderen vorm krijgt, in te zetten en aan te scherpen, hoewel het me nog niet duidelijk was wat mijn weg zou worden als die studie eenmaal afgerond was

Had ik een roeping om moeder en echtgenoot te zijn? Ja, dat was de drang om mijn leven te delen met de man die ik liefheb en zo samen sterk en samen op pad te kunnen. Om een moeder voor mijn dochter te zijn en haar op weg helpen in het leven waar we dankbaar voor mogen zijn

Had ik een roeping om jongerenpastor te worden? Jazeker, hoewel het me tegelijk angst inboezemde omdat het nog zo'n nieuwe functie was. De mogelijkheid om met jongeren te werken, om creatief met en voor hen aan het werk te gaan en ze te laten zien dat geloof en kerk een positief verschil kunnen maken in hun eigen leven is een ontzettend mooie uitdaging en een voorrecht om te mogen doen.

Al deze ontwikkelingen in mijn leven zie ik als vormen van roeping. De vraag die ik mijzelf erbij stel is wel; wie of wat roept? Roep ik zelf, omdat ik iets interessant vindt? Roepen mijn familie en vrienden, omdat zij iets bij mij vinden passen? Roept de samenleving, omdat er iets wel of niet van mij verwacht wordt? Roepen de mensen in nood, omdat ze hulp nodig hebben, van wie dan ook? Roept de kerk, omdat ze jonge mensen kunnen gebruiken? Of roept God? Misschien wel dóór al deze mensen?

Op dit moment speelt bij mij de vraag naar de roeping tot het ambt. In Kerk en Kerkelijke Gemeenschap wordt als gezamenlijke ok-rk verklaring rondom het ambt gegeven dat de ambtsdragers al eerste verantwoordelijk zijn voor de eenheid van de kerk en voor de zending die Christus aan zijn apostelen heeft toevertrouwd. Alle gedoopten in de kerk delen in de roeping tot het volgen van Christus en het verspreiden en leven van het Evangelie. De ambten in de kerk nemen in dit spectrum

een bijzondere plaats in. Ze zijn een teken van de lokale en de universele dimensie van de kerk, gecentreerd rondom de bisschop als drager van de persoonlijke episkope. De basisactiviteiten van de kerk, martyria, leitourgia en diakonia worden in eerste plaats beleefd in de parochiegemeenschappen waar de priesters voorgaan in de eucharistie en de diakens hun dienst vervullen.

Een roeping tot een ambt in de kerk is een serieuze zaak. Het is geen baantje dat je een paar jaar doet om vervolgens weer een hele andere kant op te gaan. Het is een roeping om je leven in het teken te zetten van het werk in de kerk, je leven in te zetten in het teken van God. Natuurlijk is het ambt niet de enige manier om je leven in het teken van God te zetten, dat kan ook als psychiatrisch werker, moeder, onderwijzer, civiel technicus enzovoort. Maar het is wel een expliciete manier om je aan binden aan het Evangelie en het werk dat daar bij hoort, een keuze die je maakt.

Voor mij, als ik nadenk over het ambt, komen de verschillende soorten roeping zoals ik die eerder beschreef samen. De roeping om sociaal bezig te zijn, om mensen te helpen bij hun persoonlijke verhalen, om te getuigen van liefde en dit zichtbaar te maken in leven en werken, de roeping om na te denken over geloof, over wetenschap en hoe die twee zich verhouden in praktijk, de roeping om aan jongeren te getuigen van het geloof en samen uit te vinden hoe dat hun leven vorm kan geven. Samenvattend zou ik kunnen zeggen dat de roepingen die mij tot nu toe gevormd hebben een goede basis hebben gevormd voor de roeping tot een eventueel ambt.

Aan mijn formulering hoort u vast wel dat ik er nog niet helemaal uit ben. Waartoe word ik op dit moment geroepen en wie of wat is het dat roept zijn nog steeds vragen die spelen. De realisatie echter dat mijn leven tot nu toe wel een opstap kan vormen tot een mogelijk ambt in de kerk is al een hele stap vooruit.

Het mooie in 'Kerk en kerkelijke gemeenschap' is dat beide kerken het op de meeste punten rondom ambt eens zijn met elkaar; ze benoemen gezamenlijk dat het ambt van belang is voor de eenheid van de kerk, voor haar blijven in waarheid en voor het verspreiden van het Evangelie. Als oud-katholiek betreur ik natuurlijk dat we het niet over alle punten eens zijn; over de jurisdictie en de leerstellige onfeilbaarheid van de paus, het verplichte celibaat van ambtsdragers en de mogelijkheid van de toelating van vrouwen in het ambt. En als oud-katholiek, en vrouw, ben ik natuurlijk ook blij dat getrouwde priesters en vrouwelijke priesters in de oud-katholieke kerk wel toegestaan zijn, naar mijn idee ook op gereede gronden.

Toch hoop ik dat er manieren gevonden worden om dit verschil in visie wel te overbruggen voor beide kerken om tot verdere samenwerking en uiteindelijk kerkelijke gemeenschap te komen. Het ambt, dat in dienst staat van de dienst aan God en de mensen, is te belangrijk om door twijfel en ruzie in haar uitwerkingen beperkt te worden. Om haar de mogelijkheden te geven daadwerkelijk een verschil te maken in deze wereld en de mooie boodschap van het Evangelie te verkondigen en te leven, daar zal ik me voor blijven inzetten. Of dat nu uiteindelijk als officieel ambtsdrager is, of niet.

Ik dank u wel.